

Prelatova homilija u Kölnu (19.8.2017.)

Ne bi li bilo bolje, Gospodine, da ti učiniš sve, umjesto da povjeravaš našim skromnim naporima?“, pita se monsinjor Fernando u homiliji koju je održao 19. kolovoza u romaničkoj Crkvi Sv. Pantaleona u Kölnu, tijekom pastoralnog posjeta Njemačkoj.

19.09.2017.

Draga moja braćo i sestre:

U prvom čitanju[1], čuli smo Sv. Pavla kako nas potiče: *Kristova ljubav nas požuruje*. To je požurivanje ne da živimo za sebe, nego za Onog koji je umro i ustao za nas, za Krista. Sam apostol rezimira što se događalo kroz Isusov život na Zemlji: *Bog je u Kristu pomirio svijet sa sobom*. Ipak, toliko toga se još treba uskladiti s Bogom u ovom sadašnjem životu. Sveti Pavao dodaje *da nam se Bog predao riječju pomirenja*.

Kristova ljubav nas potiče da živimo za Njega, a ne za sebe: to za sve nas podrazumijeva apostolsku, evanđeosku misiju Crkve, misiju da se u sve pore društva iznese „riječ pomirenja“. Da bismo to učinili trebamo produbiti naše znanje, osobito poznavanje Evanđelja. Kao što Sveti Josemaria Escriva govori svima nama: "Postoji hitna potreba za širenjem svjetla Kristove doktrine. Spremite se, ispunite se jasnim

idejama, s puninom kršćanske poruke, kako biste ih kasnije mogli podijeliti s drugima[2].“

Možda se u našem srcu pojavljuje pitanje koje je Juda Tadej postavio Isusu: *Gospodine, kako to da ćeš se očitovati nama, a ne cijelom svijetu*[3]? Ne bi li bilo bolje, Gospodine, da ti učiniš sve, umjesto da povjeravaš našim skromnim naporima? Isusov odgovor, Judi i nama je jasan: *ako me tko voli, čuvat će moju riječ, i moj Otac će ga ljubiti, i mi ćemo doći i nastaniti se kod njega*. Doista, naš Gospodin je onaj koji čini sve, ali On to čini i uvijek će činiti kroz svoju Crkvu, kroz svakoga od nas, do te mjere da je On kroz ljubav u nama.

Svi mi, svatko u svojem okruženju, u svojoj obitelji, u svojem radu, u društvenim odnosima, možemo i trebamo predočavati riječ pomirenja, predočavati Evanđelje, predočavati

Krista. Kako čudesna misija, usprkos našoj vlastitoj slabosti. Kao što je Benedikt XVI. rekao prilikom svečane inauguracije svog pontifikata: „Ne postoji ništa ljepše nego biti iznenađen Evanđeljem, susretom s Kristom. Ne postoji ništa ljepše nego poznavati Ga i pričati drugima o našem prijateljstvu s Njim[4].“

Odlomak Evanđelja koji smo upravo čuli usmjerio je naše misli na Čenakolo u Jeruzalemu, na Posljednju večeru našeg Gospodina[5]. U svojoj dugoj svećeničkoj molitvi Isus u jednom trenutku pita Boga Oca ne samo za Apostole, koji su prisutni tamo, već i za nas, za sve one koji će kroz stoljeća biti njegovi učenici. A što Krist moli za nas? Jedinstvo: *da svi budu jedno; kao i ti, Oče u meni, a ja u tebi*. Moli za jedinstvo koje je neophodno za učinkovitu evangelizaciju, tako da svijet može

upoznati Krista; kao što naš
Gospodin kaže, *da svijet povjeruje da
si me Ti poslao.*

Ovo jedinstvo koje Isus traži za nas,
ima svoju paradigmu i temelj u
božanskom jedinstvu između Oca i
Sina, u Duhu Svetom, u bezgraničnoj
osobnoj ljubavi. Nastojmo, dakle biti
oruđe jedinstva u Crkvi, tako da
budemo oruđe jedinstva u vlastitoj
obitelji, u vlastitom okruženju, u
našem svakodnevnom životu, kroz
ljubav, kroz ljubav prikazanu u
naklonosti i djelima.

*Da svi mogu biti jedno...tako da svijet
povjeruje.* Ove riječi nas vode prema
mislima Pape Franje, koji je kao
rimski Papa vidljivi izvor i temelj
jedinstva Crkve[6]. Neka svi naši
dani sadrže česte molitve za Papu, za
njegove namjere, za njegov rad
pastira sveopće Crkve.

Kao što je sveti Josemaria molio: svi
ujedinjeni s Papom, idemo Isusu

preko Marije. *Omnes cum Petro ad
Iesum per Mariam!*

[1] 2 Kor 5:14-20

[2] Sveti Josemaria, Kovačnica, br.
841.

[3] Iv 14:22

[4] Benedikt XVI., Homilija,
24.4.2005.

[5] Iv 17:20-26

[6] 2. Vatikanski koncil, Konst.
Lumen Gentium, br. 18.
